

Gerning end at gruble over Forholdet mellem Guld- og Sølvmonnfoden. Derfor beklager jeg ogsaa ligesom det omtalte ærede Medlem, at vi for saa Nar siden ere gaaede med til at udvide vor Statsgæld. Statslaan burde være overflødige i vort Land. Det er tilstrækkelig rigt — det udbiiser Budgettet — til uden at gaa til Statslaan at kunne tilfredsstille de Krav til Arbejders Udførelse, som stilles af Samfundet. Hvorfor vi vedtogte dette Laan, ved det ærede Medlem vistnok bedre end jeg, men det glæder mig at høre, at han selv har fordomt hele denne Transaktion.

Det er 10—12 Nar siden jeg havde den Ære som Medlem den Gang af den jydsk Fællesforening for Agerbruget at rejse Krav om, at Regeringen anskaffede sig en Jordbrugsmi-nister. Naar dette nu efter mange Nars Forløb endelig er naaet, hilser jeg denne Begivenhed med Glæde, og idet jeg ogsaa for min Part onster den høitærede Jordbrugsmi-nister velkommen her i Salen, haaber jeg, at det maa lykkes ham at tilfredsstille de Forhaabninger, som Jordbruget ubetinget sætter til hans Virksomhed. Efter hvad den ærede Minister i sin Tid udtalte i Odense, tvivler jeg ikke paa, at han har Vilje dertil. Jeg vil haabe, at Begivenhederne ville vise, at han ogsaa formaar at sætte igennem en Del af de berettigede Fordringer, som Jordbruget retter til Tiden og til ham. Med Hensyn til de Fordringer, som Agra-nerne stille til Lovgivningsmagten, maa der jo skelnes mellem to Sider. Den ene vedrører Jordbruget i sin Almindelighed. Det er Fordringer om, at der fra Lovgivningsmagtens Side gøres, hvad der kan gøres, for at Jordbruget under stiftende Konjunkturer kan opfylde de Krav, Samfundet maa stille til det, det Krav, at det bestandig kan gaa frem i Dygtighed og Intensitet og bestandig kan forøge de Indtægter, hvoraf den stigende Befolkning i Landet skal leve. Jævnfides dermed gaar en anden Fordring, det er den, at Lovgivningsmagten gør, hvad den formaar, for at komme de øjeblikkelige Indehavere af Jordbruget til Hjælp. Det er en berettiget Fordring, fordi den Stilling, hvori disse Jordbrugere ere komne, er fra deres Side væsentlig uforstyldt. De uheldige Tider begyndte for Jordbruget for ca. 20 Nar siden, og de ere begrundede ikke alene dert, at hele Udviklingen har ført med sig, at der maatte komme en lavere Pris paa Jordbrugets Produkter, thi det kan ingen hjælpe imod, det er en Følge af Udviklingen, af Kommunikationernes Udvikling og det nære Samliv mellem Jordens forskellige Folkeslag, men de fremkaldtes i overvejende Grad af Handelskrisen i Halvfjerdsnerne,

ved de store pekuniære Banfæligheder, som da brød ind over Jordbruget. Det var ikke Jordbrugernes Skyld, at Milliarberne i Tyskland stæbte en vild Spekulation, som senere fremkaldte Børsriser, der virkede tyngende tilbage paa alle Prioritetsforhold i faste Ejendomme, saavel Jordbrugets som Industriens. Det er ikke Jordbrugernes Skyld, at samtidig dermed indførte de europæiske Regeringer Overgangen fra Sølv- til Guldmøntfoden, hvoraf ubetinget Konsekvensen blev, at de faktisk tilstedeværende Jordbrugere efterhaanden tabte saa at sige den Formue, de selv havde staaende i deres Ejendomme ud over de tilstedeværende Prioriteter. Vi kunne naturligtvis ikke komme tilbage dertil, men der burde have været givet Jordbrugerne Kompensation for den Ovgang, der fandt Sted ved at forandre Sølvgæld til ligehørende Beløb i Guld. Den berettigede Fordring, som Agerbruget i Djebliffet stiller, den Hjælp, det forlanger af Lovgivningsmagten, er, at den offentlige Rente bringes ned her i Landet ved de Midler, som staa til Regeringens Raadighed. Den offentlige Rente er for Statens Papirer 3½ pCt., og de Midler, der staa under Regeringens Kontrol, bør selvfølgelig bringes ned til samme Rente. Der blev af den forrige Justitsminister, Nellesmann, i Fjor her i Salen udtalt, at han ikke vilde gaa med til et saadant Skridt, som han betragtede at stikke Haanden i anden Mandes Lomme. Jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig at være ikke alene en noget hafarberet Ytring af en Minister, ja, endog fornærmelig mod dem, der stillede Kravet, men ogsaa uvovet paa en Tid, hvor vi se Følgerne af Overgangen fra Sølvmonnfoden til Guldmøntfoden, thi det, der da skete, var et storartet Greb fra Kapitalens Side rundt Europa i alle deres Lommer, som fæde inde med faste Ejendomme. Det var en uvovelig Ytring af en Minister, der selv var den fornemste Støtte for hele det provisoriske Regiminet. Der er sagt som Grund til, at Rentefoden for offentlige Kapitaler ikke kunde bringes ned, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) udtalte noget saadant i Gaar, at man maatte huske paa, at en stor Del af disse under offentligt Tilsyn staaende Kapitalers Rente kom mindre bemidlede Folk til Gode. Jeg tror nu, han tager fejl. De fleste af disse Kapitaler tilhøre netop de mere bemidlede Dele af Samfundet, men selv om det andet var Tilfældet, maa det dog erindres, at de, der skulle frembringe de Værdier, som skulle dække denne Rente, sidde under lige saa trykkelige og sorgelige Forhold som de, der skulle hæve